Quaresma - Tercer diumenge

Per FrancescR el dl., 09/03/2020 - 00:00

Ex 17,3-7
Rm 5,1-2.5-8
Jn 4,5-42

A LA VORA DEL POU

1. “Havia de passar...”

Tota una premonició, tot un detall que carrega d’interioritat una escena solemne. Aquell pou tenia història i tradició. Però des d’aquest moment en tindrà una altra. L’escena és tot un prodigi de simbolisme i realitat fonda: un pou, un càntir, una set, una conversa molt carregada. Un home i una dona, i mil prejudicis que encara flotaven en aquells temps de tanta rivalitat. I el pou estava molt a la vora de Siquem, la ciutat samaritana per antonomàsia. Tenim ja tots els elements per suposar que l’evangelista vol situar l’escena ben a l’inici del seu missatge per pintar sobretot el paper alliberador que Jesús ve a portar. I, és clar, davant de tot això, “ell havia de passar...”

2. Assetjament espiritual

Amb respecte i dignitat, Jesús que, oh sorpresa, és ell el primer que li demana aigua, va situant la dona samaritana davant de la seva pròpia interioritat. I ho fa amb una profunditat, que només pot fer aquella Persona que coneix el fons dels cors i de les històries personals. Admetent que Jesús és un assedegat de buscar i trobar persones assedegades de felicitat i plenituds de vida, va desmuntant tots els prejudicis, que la dona porta encara en el seu subconscient o conscient.

És notable que ella va suavitzant el tracte i el to de la seva conversa, perquè des del seu cor femení intueix que aquella persona que té al davant, no és com les altres. Primer li diu: Tu, home i jueu, em parles a mi, dona i samaritana; després reconeix que “veigi que sou un profeta, un home de Déu.”

3. I això permet que Joan ens reveli el secret de Jesús

Va molt més enllà de la qüestió personal de la dona, de la seva set física i moral. I per això (també una mica per fugir de temes personals molt delicats) la samaritana li acaba de fer una pregunta que és “paradigma” d’una inquietud i de rivalitats socioreligioses de molts segles. “On hem d’adorar a Déu, al Garizim o a Jerusalem?” És un tema d’identitat social, política i religiosa. Per això Jesús s’hi esplaia. I ho fa revelant-nos la nova dimensió de la fe, de la vida religiosa, de totes les inquietuds que podem tenir. L’únic que calma la set de la dimensió transcendent del cor humà és “adorar Déu en Esperit i en veritat”, POUAR EN EL MÉS PROFUND DE NOSALTRES; allí hi trobarem la font de la veritat i de l’amor, que no necessita ni càntirs ni...pous.

ETIQUETES
SET INQUIETUD ADORACIÓ